

شهربانو

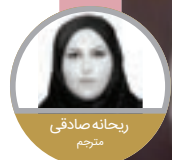
شنبه
۲۹ شهریور ۱۴۰۰
۱۳ صفر ۱۴۴۳ شماره ۳۳۸۵

(۷)

زنان و راه ناتمام طرح‌های نصف و نیمه

مطالبات زنان گستره وسیعی را پوشش می‌دهد. از همه آن نیازهای کلی و انسانی اقتصادی، اجتماعی، خانوادگی، فرهنگی و سیاسی گرفته تا بخشی از خواسته‌هایی که به‌طور اختصاصی معطوف به زنان است. نیازسنجی و درک و دریافت خواسته‌های اختصاصی زنان، با توجه به پراکندگی این نیازها، خود، فرایندی پیچیده و دشوار است و تلاش برای برطرف کردن این نیازها از مجراهای قانونی و سیاسی یکی از فرایندهای زمان‌بر و نیازمند دقت و حوصله فراوان. با این همه دشواری که در نیازسنجی و چینش ترتیبات حقوقی و سیاسی وجود دارد، باز هم معدودی از این طرح‌ها می‌توانند عملیاتی و اجرا شوند و قریب به اتفاق طرح‌ها و لایوچ مربوط به زنان مشمول زمان می‌شوند و در دست‌انداخت‌های سیاسی و حقوقی و تغییر و تحول‌هایی که در بدنه قدرت صورت می‌گیرد، فراموش می‌شوند و یاد می‌روند. چرا این اتفاق رخ می‌دهد؟ چرا طرح‌های مفید و کارایی مانند طرح بیمه زنان خانه‌دار، لایحه منع خشونت، پیشنهادهای مربوط به تعالی خانواده و موارد بسیار دیگر یا به‌طور کلی در نیمه راه متوقف می‌شوند یا اگر به مرحله اجرا می‌رسند چندان دچار تغییر و تحول می‌شوند که از آن هدف اولیه خود جدا می‌شوند؟ برای پاسخ به این پرسش‌ها قبل از هر چیز باید از فقدان یک نقشه راه مختص به مطالب زنان سخن گفت. واقعیت این است که در سال‌های اخیر مباحث مربوط به حوزه زنان مورد توجه و عنایت نهادهای سیاسی گوناگون قرار گرفته است اما این توجهات و انگشت گذاشتن‌ها بر خواسته‌ها و نیازهای زنان، بسیار کمتر از آن چیزی که درباره آن گفته می‌شود، به نتایج ملموس و عملی ختم شده است. در همه سیستم‌های سیاسی، تقسیم کار روشن و مشخصی برای اداره امور وجود دارد که با توجه به نیازهای جامعه و منابع مادی و معنوی موجود در آن، تلاش می‌کند بخشی از نیازهای شهروندان را برطرف کند. با توجه به اینکه مسئله زنان و شناسایی خواسته‌ها و نیازهای آن‌ها به بررسی و کاوش در میان گروه‌های مختلف اجتماعی نیاز دارد، برنامه‌ریزی و وجود یک نقشه راه می‌تواند بسیار راهگشا باشد. البته در ایران نهادهای مربوط به امور زنان در نظر گرفته شده است. به‌علاوه، نهادهای سیاسی کلان همچون دولت، مجلس، شوراهای شهر و روستا، شهرداری‌ها و سایر نهادهای دیگر به این مقوله بی‌توجه نبوده‌اند. این نهادها در کنار سایر نهادهای اختصاصی متولی امور زنان همچون «فراکسیون زنان و خانواده» در مجلس و «معاونت امور زنان و خانواده ریاست جمهوری»، اگرچه هر سال به تنوع برنامه‌ها و عمق اقدامات خود اضافه می‌کنند، برای رسیدن به نقطه مطلوب، نیازمند صرف وقت، برنامه‌ریزی روشن و آشکار و از همه مهم‌تر، منابع مالی مطمئنی هستند که بتوانند بر مبنای آن، برنامه‌ریزی‌های بلندمدت را طرح‌ریزی کنند و به ایجاد فرصت‌های جدید در حوزه زنان بپردازند.

با وجود این تنوع نهادی، متأسفانه به دلیل نبودن یک برنامه جامع، برخی سیاست‌های معطوف به خانواده و زنان ناگهانی، خلق الساعه و وابسته به اشخاص هستند و با هر گونه تغییر و تحول سیاسی، آن برنامه‌ها دستخوش تغییر و تحول می‌شوند. درست است که تغییرات سیاسی که عموماً هر ۴ سال و در نتیجه خواست و رأی عمومی مردم رخ می‌دهد، عنصر اثرگذاری در دنبال نشدن راه‌های نصف و نیمه در حوزه زنان به شمار می‌رود، اما از آن مهم‌تر نبودن یک نقشه راه عمومی، گسترده، جامع و هدف‌دار است که بتواند مانع از طرح پیشنهادهای موازی یا حتی مخالف با موارد در حال اجرا باشد. باید متذکر شد منظور از نقشه راه، سندی بالادستی است که با سایر اسناد حقوقی و سیاسی کشور هم‌راستا باشد و تنها به عنوان یک دورنما و چشم‌انداز، مانع از هدررفت سرمایه و منابع انسانی‌ای شود که در مسیر برنامه‌نویسی‌ها و اجرایی شدن این پیشنهادهای هزینه می‌شود.

ربحانه صادقی
منوچهر

روز جهانی آلزایمر برای یادآوری روزهایی که شاید برای ما نیز در پیش باشد

در شصت و پنج سالگی احتمال ابتلای یک زن به بیماری آلزایمر ۲ برابر یک مرد است. و در هفتاد و پنج سالگی، این احتمال ۳ برابر می‌شود. در واقع، دوسوم مبتلایان به آلزایمر زنان هستند.

دیگر بر کسی پوشیده نیست که بیماری آلزایمر زندگی قربانیان و خانواده‌هایشان را به روش‌های مختلف و پیچیده‌ای مختل یا حتی ویران می‌کند. همان‌طور که گفته شد، این بیماری با زنان به مراتب نامهربان‌تر هم هست. زنان بیش از مردان به این بیماری مبتلا می‌شوند. این در حالی است که اغلب، وظیفه اصلی نگهداری و مراقبت از خانواده به‌طور معمول بر عهده زنان است. به همین سبب، سازمان‌ها، صندوق‌ها و خیریه‌های بسیاری به یافتن راهی برای درمان آلزایمر و کمک به زنان مبتلا به این بیماری اختصاص یافته‌اند. در آستانه روز جهانی آلزایمر (۲۱ سپتامبر)، می‌خواهیم به معرفی ۳ سازمان پیردازیم که به‌طور مشخص بر مسئله آلزایمر در زنان تمرکز دارند.

Cure Alzheimer's Fund

وبسایت «زنان و آلزایمر» متعلق به یک سازمان غیرانتفاعی یا ناسودبر با عنوان «Cure Alzheimer's Fund» یا «صندوق درمان آلزایمر» است که در سال ۲۰۰۴ توسط هنری مک کین، فیلیس راپاپورت، و ژاکی و جف موری تأسیس شد و از آن زمان تاکنون تمرکز صددرصدی خود را بر یافتن درمانی برای این بیماری بی‌رحم و مرگبار قرار داده است. در این سازمان، همه هزینه‌های لازم برای اداره سازمان و برگزاری رخدادهای علمی یا شرکت در آن‌ها، توسط هیئت مدیره سازمان صورت می‌گیرد و ۱۰۰ درصد کمک‌ها و اهدایی‌های مردم به سازمان در زمینه تحقیق و پژوهش مورد استفاده قرار می‌گیرند. هدف این سازمان یافتن درمانی برای آلزایمر است و تحقیقاتی که دارای بیشترین احتمال برای یافتن راهی برای پیش‌گیری از این بیماری یا کاستن سرعت ابتلا به آن، و یا حتی، وارونه ساختن روند رشد بیماری باشند در اولویت سازمان قرار دارند. این سازمان از زمان تأسیس تاکنون، از محل کمک‌های مردمی، بیش از ۹۰ میلیارد دلار به تحقیقات آلزایمر کمک کرده است.

Women's Alzheimer's Movement

سازمان «جنبش آلزایمر زنان» متشکل از گروهی از افراد مصمم و متعهد به تغییر داستان آلزایمر و زنان است. WAM قصد دارد این کار را از طریق سرمایه‌گذاری برای انجام تحقیقات زن‌محور در زمینه آلزایمر، حمایت از افراد مبتلا به این بیماری و ارائه آموزش در زمینه سلامت مغز و پیش‌گیری از ابتلا به آلزایمر انجام دهد. ماریا شریور، مؤسس این سازمان، می‌گوید: «زنان در کانون بحران آلزایمر قرار دارند. به همین دلیل است که ما باید در مرکز فعالیت‌های صورت گرفته برای یافتن راه‌حلی برای این بحران باشیم.» هدف دیگر این سازمان جنگیدن با پیش‌فرض‌ها و انگاره‌های نادرستی است که درباره بیماری آلزایمر، و به‌خصوص دلایل ابتلای بیشتر زنان به این بیماری، وجود دارد.

Alzheimer's Association

این سازمان نیز مانند ۲ سازمان پیشین تلاش می‌کند با کمک به تسریع روند تحقیقات جهانی در زمینه آلزایمر، کاهش ریسک ابتلا به بیماری و تشخیص زودهنگام آن، و رساندن مراقبت‌ها و حمایت‌های صورت گرفته به بالاترین سطح کیفی، به پایان یافتن بحران آلزایمر و سایر انواع زوال عقل در میان گونه بشر، به‌ویژه زنان، کمک کند. در نگاه اول، به نظر می‌رسد که دلیل بالاتر بودن آمار ابتلای زنان به این بیماری، در مقایسه با مردان، این حقیقت باشد که زنان در واقع بیشتر عمر می‌کنند و در نتیجه زنان بیشتری به سنین بالایی می‌رسند که خطر ابتلا به آلزایمر در آن‌ها افزایش می‌یابد، اما اکنون مشخص شده است همان‌طور که طول عمر بیشتر زنان در مقایسه با مردان دارای دلایلی بیولوژیکی است، ممکن است برای این مسئله نیز دلایل بیولوژیکی منحصر به فردی وجود داشته باشد. در همین راستا، انجمن آلزایمر در سال ۲۰۱۶ کمک‌هزینه‌ای با عنوان «کمک‌هزینه انجمن آلزایمر» را برای کمک به یافتن پاسخی برای این پرسش که «چرا زنان بیش از مردان به بیماری آلزایمر مبتلا می‌شوند؟» تعریف کرد.

<http://womenandalzheimers.org> / وبسایت زنان و آلزایمر

<https://thewomensalzheimersmovement.org> / وبسایت جنبش آلزایمر زنان

https://www.alz.org/blog/alz/february_2016/why_does_alzheimer_s_disease_affect_more_women_tha

women_tha / وبسایت انجمن آلزایمر

دکتر
محدثه جزایی
دبیر انجمن
علوم سیاسی
شعبه خراسان

صف